

Երվանդ Նազարեթյան

Չքնաղ է այստեղ, և մարդիկ չկան

Չքնաղ է այստեղ, և մարդիկ չկան,

Վայելք է՝ սուզվել բնության գրկում,

Հրաշաակերտ է պատկերը այնքան,

Որ Աստծո փառքն է իր մեջ ընգրկում:

Իր սքանչությանը խորն է ու պարզ,

Որ քամին ծառի վարսերն է շոյում,

Իբրև մի չքնաղ իրական երազ

Նուրբ գեղգեղանքը հոգի է թովում:

Եվ հավքը կտցին մի պուտ ջուր առած

Երկինք է նայում ու փառք է տալիս,

Ջուլգի հետ ճախարում երկքնի մեջ բաց

Հատու սլանում ու պար է գալիս:

Ահա կաժանը նեղ ու ոլորուն

Ուղեկցում է ինձ լճի գով ափին,
Որտեղ ալիքը մեղմ ու շորորուն
Շոյում է ջրին նստած կարապին:
Այս սիմֆոնիայից առնում եմ թներ՝
Հոգով ձայնառու ու հաղորդակից
Ուր չկան մարդիկ ու չկան ձներ՝
Հեռու բոլորից ու ամեն ինչից: